

"Dans: Opzij opzij opzij?," Els Van Steenberghe, *Knack Focus*, 01.04.2014.
<http://focus.knack.be/entertainment/podium/dans-opzij-opzij-opzij/article-opinion-177947.html>

Dans: Opzij opzij opzij?

Op, neer, op, neer, op, neer, een, twee, een, twee, een, twee, drie, look, down, look, down, en, twee, drie, op, neer, op, neer: een uur lang laat Jan Martens zijn dansers de ziel uit hun lijf springen en tellen tot het zweet zowat over de kale scène gutst. Impressionant!

© Piet Goethals

The Play = The dog days are over

Gezelschap = Jan Martens

In een zin = Een letterlijk en figuurlijk adembenemende dans die je tot een gegeneerde voyeur van zoveel bereidwillig lijden maakt. En tegelijkertijd is al dat gesprings een helder statement over de razende drukte waarmee we door een steeds oppervlakkiger leven razen.

Hoogtepunt = Terwijl zeven dansers van links naar rechts en voor naar achter springen en ondertussen fluks met de armen zwieren, trekt de achtste danseres zich zwaar hijgend terug. Op dat moment kentert de voorstelling en wordt ze een ware overlevingsstrijd waar de acht dansers elkaar al kreunend, luidop tellend en hijgend doorheen sleuren.

Score = * * * *

Een uur lang onophoudelijk springen, tellen en ook nog eens de moed vinden om niet zomaar op en neer te springen maar in verschillende ritmes, hoogtes, formaties, ... Weinigen zullen het de acht dansers van Jan Martens kunnen en willen nadoen.

Martens maakte furore met hartveroverend mooie, intieme duetten als *Victor* en *Sweat baby sweat* maar zet zijn sobere danstaal nu in om de ratrace waarin we ons allemaal samen bevinden onverbloemd op de scène te zwieren. Hij stak zijn acht dansers in felle sportpakjes en dropt hen op een scène waarvan de vloer door kruisen en lijnen wordt onderverdeeld. Alsof je van heel dichtbij naar de structuur van een computerscherm staart. Zo dicht zoomt Martens in op onze existentiële ratrace waarin alles sneller, beter, korter en heftiger moet. Tot we ons letterlijk verbranden aan een burn-out.

De dansers doen zorgvuldig hun kleurige kousen en schoenen aan, gaan op een rij staan en kijken het publiek aan. *Wat wil u van ons?'*, lijken ze te denken. Rustig beginnen ze te springen om pas een flink uur later op te houden. Het is werkelijk verbluffend om te zien hoe deze dansers dit gevecht met de dans volhouden. En soms ook crashen. In dat crashen herken je niet alleen de danser achter de mens maar ook jezelf en elke mens die hard in (of achter) de realiteit aanholt, zo veel mogelijk goed probeert te doen en toch steeds tijd te kort komt maar toch verder doet om dan 's avonds uitgeteld voor zich uit te staren. Er is zelfs geen tijd voor intimiteit. Het maakt *The dog days are over* tot adembenemende dans die je tot een gegeneerde voyeur van zoveel bereidwillig lijden maakt. En tegelijkertijd is dat gesprong een helder statement over de razende drukte waarmee we door een steeds oppervlakkiger leven razen. Is er een alternatief? Dat alternatief schemert slechts twee keer door wanneer Martens het licht (eindelijk) een meer ingenieuze rol toebedeeld. Door het licht tot schaduw te maken kijk je naar schimmen die ontzettend hard hun best doen en op het einde zoekt een zoeklicht de gezichten van die uitgetelde mensjes. Dan sta je oog in oog met jezelf. Te veel en te lang van hot naar her gesprongen om in te zien dat springen zo mooi maar uiteindelijk ook zo overbodig is. Of niet?